DISSERTATIO
DE
PARALYSI.

QUAM DEO DUCE

In celleberrimo Monſpelienſi Lycæo publicè tueri conabitur, Autor JOSEPHUS-HONORATUS GROS, Arelatenſis; apud Gallo Provinciales, Artium Liberalium Magiſter & Medicinæ Alumnus die menſis Martii 1747. ab meridiem.

PRO BACCALAUREATA CONSEQUENDO.

MONSPELII,

Apud AUGUSTINUM ROCHARD, Regis & Univerſitatis Typographum unicum. 1747.

R. R. D. D.

PROFESSORES REGII.

Illustrissimus D. D. FRANCISCUS CHICOYNEAU, Cancellarius & Judex, Regi à Secretioribus Consiliis, Archiatrorum Comes.

DISPUTATARI.

R. D. PETRUS RIDEUX, Decanus.
R. D. ANTONIUS MAGNOL.
R. D. HENRICUS HAGUENOT.
R. D. JACOBUS LAZERME.
R. D. GERARDUS FITZGERALD.
R. D. EUSTACHIUS MARCOT, Regis, Medicus perpetuò Ordinarius.
R. D. ANTONIUS FIZES.
R. D. FRANCISCUS DE SAUVAGES.

DOCTORES ORDINARII.

D. Claudius Chaptal.
D. Carolus Seranne.
D. Thomas Fitzmaurice.
D. Franciscus Lamure.
D. Dominicus Pestre.
D. Joan.-Petrus d'Arescis.
D. Ludov. Jac. Bergeron.
D. Andræas François.
D. Josephus Mestadier.

Girolamo Rosi I:

ILLUSTRISSIMIS

NOBILISSIMIS REVERENDISSIMIS

QUE VIRIS D. D. D. D.

DOMINICO ET CHRISOSTOMO

DE GAILLARD D'AGOULT,

EQUITIBUS MELITENSIBUS & Commendatoribus Valentiæ & Podii Lavalli apud Delphinates.

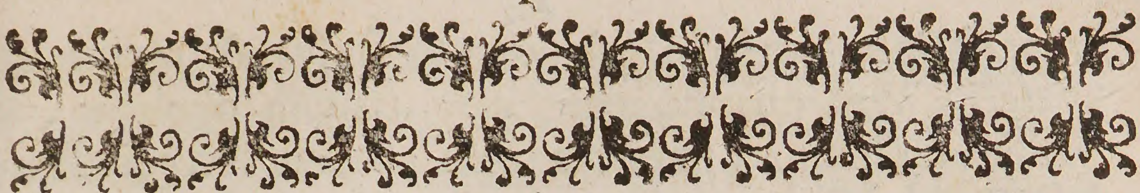
QUOD meas vobis offeram These, Viri per ILLUSTRES ET NOBILISSIMI, non ut quin sæpè sepiùs à proposito dimoverit muneris exiguitas. In re tam parvi momenti nunquam vestrum fuissem ausus ambire Patrocinium, ni eo ipso quod vestro insignita nomine, suum ab ipso splendorem mutuaretur & gloriam; tantoque mihi in honorem verteret vobis præstitum hominium, quantò magis elucent vestra virtus & dignitas.

Verum quid loquor, dignitas statim occurret animo Nobilis ac vetus prosapia è dignitatum sinu quasi educta & enutrita. Offerunt sese mihi, Viri per celebre, non tam à dignitatibus, quam ipsa ab eis novâ luce coruscantes celebret; fas est: toga majores ex stirpe vestrâ in jure peritiâ, in rebus agendis solertiâ, consiliorum maturitate, ingenii acie atque probitate morum eo spectabiliere, quò antiquitùs major eos fama commendavit. Viros celebret de Republicâ optimè meritos & purpuræ fulgore nitentes. Neque cadent arma togæ, & profectò quid de præfecturis militum, quid de eximiis ducibus, quid de equitibus enarrare valeat facundia, quod longè non superaverit eorum in certamine fortitudò strenua, in Angustiis manet imperterrita atque in difficilibus prudentia quà nulla major.

Multa quidem illa sunt, VIRI ILLUSTRISSIMI, quæ de prosapiâ Nobilissimâ paucis delibavi. Quanta occurent, si vestra, uti par est haud imparibus afferre merita, laudibus aggrederer. Jam jam deterret operi difficultas, vixque locum dicendi præbent tot tamque egregiæ dotes quarum encomia celebrare, tantum ut splendoris detrahere, quia nunquam satis laudandæ.

Nec mirum igitur in ordine melitensi ad altiores honorum apices evectos, præclarissima obeuntes munia; apud optimates existimatione florere singulari; non mirum ità plurimi vos facere summum Ordinis Magistrum ut in triremium

tuendæ religionis prætorem alterum è vobis jure meritò assumpserit, alterum ad alios paret honores. Non mirum, inquam, tantâ vos gloriâ circumfulsos. Quantam etenim non meretur & vestra in Deum pietas, in proximum benevolentia, in egenos beneficentia, quantam non meretur vestra hæc animi magnitudo inter rerum varietates permanens inconcussa, sublimis sapientia quâ dignitatis vestræ amplitudinem sic sustinatis; mentis hæc perspicatiæ & optimarum artium cognitione culta, morum elegantia quæ omnium vobis corda devincit; sed quam multa reticeo, & mihi liceat, Viri undequaque Clarissimi, omnique jure Commendatissimi, alioquin nativa non ferret hæc vestra modestia. Verum votorum intima plenicis expendent Theses meæ vestro consecratæ nomini, atque, uti spero benignè à vobis erit acceptum istud obsequii mei pignus, noscatis utinam quali affectu ac reverentiâ me semper vobis devotum & addictissimum profitebor.

DISSERTATIO DE PARALYSI.

DEFINITIO.

PARALYSIS est abolitio vel notabilis imminutio sensûs aut motûs, vel utriusque cùm affectarum partium laxitate, illæso manente sensorio interno.

Ex quâ definitione patet sensus tantùm externos in Paralysi lædi.

Usus tamen voluit ut per paralysim intelligeretur tantùm læsio tactûs & motus partis præcipuè mobilis; cum reliqui sensus afficiuntur, tunc dicitur Paralysis visûs, v. g. vel aud. &c.

DIFFERENTIÆ.

Dividitur Paralysis in universalem & particularem. Universalis est ea in quâ pars magna corporis afficitur ut medietas corporis, & tunc hemiplegia vocatur, ut omnes partes sub capite positæ, & tunc paraplegia dicitur.

Particularis nuncupatur cum brachium v. g. tibia &c. Paralysi laborant. Dividitur quoque in perfectam & in

imperfectam perfecta est quandò sensus & motus imperfecta verò quandò alter uter tantùm oboletur, vel valdè imminuitur; præterea nulli affectui succedit Paralysis & tunc protopatica vel primaria; vel alteri affectui succedit ut Apoplexiæ & tunc deüteropatica vel secundaria dicitur.

ÇAUSÆ.

Paralyseos causa proxima est impeditus fluor liquidi nervosi in membrum, vel nimia nervorum laxitas. Causæ remotæ quæcumque talem fluxum impedire, vel nervum nimis laxium reddere possunt vulnera * secando nervos, luxationes, ligaturæ, tumores comprimendo, suppurationes destruendo, materiæ viscosæ obstruendo, humiditates relaxando Paralysim creabunt. Secto namque vel contuso nervo, ad membrum ferri nequit fluidum nerveum, ossa luxata, tumores varii ut ædema, schyrrus, plhegmo, abscessus, exostoses, nimis turgida vasa sanguifera, corpora extranea ut Mercurius, Plumbum, Stamnum, nervos comprimunt, undè denegatur transitus spiritibus animalibus per eorum cavitates fluxuris.

Obstruuntur nervi à materiebus viscosis in origine nervorum impactis vel ab ipsemet fluido nerveo nimis spisso; tales viscosæ materies à pravis digestionibus, ab alimentis crassis, à frigore externo, à metastasi aliquá præ primis post diuturnam colicam, post Apoplexiam oriuntur; ab eisdem causis spissum fit fluidum nerveum.

Relaxantur nervi ab omni causâ quæ humiditatem superfluam progenerat, ut potus aquosus nimius, tempestas austrina, remora in locis humidis, gestatio vestimentorum madidorum, vita sedentaria, constitutio cachectica Hydropica, &c.

Cum à causis suprà enarratis afficiuntur nervi ad

partes infrà caput poſitas proſpicientes, fit paraplegia; ſi nervi ad unum corporis latus, hemiplegia, ſi ad membrum aliquod particulare proſpicientes afficiantur nervi, oritur inde Paralyſis particularis.

DIAGNOSIS.

Diagnoſis & ſymptomata hujus affectûs ex definitione ſatis patent.

Quomodo autem illæſo motu lædatur ſenſus & viciſſim illæſo ſenſu lædatur motus reſtat explicandùm. Sçire autem licet diverſos eſſe qui motui & ſenſui inſerviunt nervos, cum igitur faſciculi nervei qui ad muſculos protenduntur ſani erunt, affecti verò qui in papillas cutaneas abeunt, tunc abſquè ulla motûs noxâ lædetur ſenſus, & è contra abſque ullâ ſenſûs noxâ lædetur motus; ſi ſanis exiſtentibus cutaneis nervis, afficiantur qui ad muſculum feruntur, perit autem vel valdè imminuitur ſenſus & motus cum nervi utrique inſervientes reſolvuntur; membra Paralytica magis elongata & molliora ſunt ſolito, hinc motibus à cauſis externis imprimendis valdè obſequioſa. Cauſarum ſigna externarum ſenſibus patent, aut ægrorum aſtantiumque relatu cognoſcuntur.

Internarum diagnoſis, habetur ex prægreſſis, ex cognito ægri temperamento, qui verò locus ſit affectus docet ſcientia Anatomica; ſi enim facies reſolvatur, cerebrum eſt affectum, ſi partes omnes capiti ſubjectæ ſint Paralyticæ, ſpinæ dorſi læditur tota, ſi dimidia; & ſic de cæteris.

PROGNOSIS.

Paralyſis morbus eſt curatu difficilis, difficile etenim ad nervos uſque penetrat remediornm energia; para-

plegia periculosior hemiplegiâ. Hemiplegia ver periculosior Paralysi particulari : diù tamen vivunt Paralytici. Paralysis perfecta curatur rariùs imperfectâ; universalis rariùs particulari; inveterata rariùs recenti ; à præcisione nervorum proveniens incurabilis , à compressis nervis nisi removeantur comprimentes causæ curari nequit; cum membrum marcessit , vel summè frigescit , raro vel numquam curatur ; senes juvenibus rariùs curantur.

Paralysis quæ Apoplexiæ succedit difficilis est curationis & periculosa ob causæ vehementiam ; ob metum recidivæ , nam facilè in Apoplexiam degenerat. Hyëme difficiliùs quam æstate curantur Paralyses.

CURATIO.

Paralyseos curationem antequam tradamus, duæ afferendæ observationes à patre carissimo communicatæ, quæ magnam hujuscem morbi thrapeïæ lucem infundent.

OBSERVATIO PRIMA.

SALVATOR *Barralier* forti donatus temperamento professione agricola quinquagesimum novum ducens annum oriundus è pago Mossaniense dicto Arelatensi urbe tribus distante Leücis hujusque Arelatensis urbis incola, subitò Apoplexiâ correptus fuit die vigesimâ septimâ mensis Novembris anno 1740. horâ septimâ matutinâ , post Bihorium ab invasione vocatus medicus eum absque motu , & sensu jacentem inveni cum laboriosâ respiratione & pulsu parum à naturali recedente , adversùs tam atrocem morbum statim omnem opem adhibui ; præscripsi è brachio venæ sectionem elapsis aliquot ho-

ris è jugulo, poſt è talo, depletis ſic ſufficienter vaſis tartari emetici grana octo juſculo infundi * curavi; copioſa, & vomitu & ſeceſſu ſubſequitur evacuatio, horâ nonâ veſpertinâ abraſo capiti largum veſicatorium imponi jubeo invitis talibus auxiliis feliciter cæteroquin ſuccedentibus æger ferè totâ nocte obrutus eſt ſomno.

Sequente tamen die & menſis Novembris octavâ horâ ſeptimâ mediâ matutinâ tempeſtas ſilere incipit tranquillitate ſuccedente; caput multò liberiùs erat, pulſus meliorem obtinebat ſtatum, abſque labore peragebatur reſpiratio; à tali excuſſus ſomno neceſſaria poſtulat æger.

In ſanitatis via licet conſtituto ad novum præcavendum inſultum mannæ uncias duas & ſemicem & pulveris cornachini grana quadraginta in juſculo ſtatim præſcripſi ægro, in primis viis contentæ materies ano potenter eliminatæ fuêre. Præſcriptis & ſumptis remediis in hoc caſu ordinariis ab Apoplexiâ ſanus evaſit æger.

Curato morbo primario; de ſuccedaneo agebatur ſenſum & motum, brachium & tibia ſiniſtri lateris amiſerant perfecta Paralyſis paroxiſmi tempore orta hæc membra omninò occupabat, inaniaque veddebat. In hoc lacrymali ſtatu; omni ſpe exutus morbum cum vitâ tantùm finiturum dolens, novem diebus domi tranſactis noſocomium generale hujus civitatis Spiritum Sanctum dictum poſtulavit æger die ſextâ menſis Decembris hoc intravit. Commiſeratione percitus nova tentavi conamina, ut infelici ſuccurrerem; ad metam propoſitum tritæ non ducebant viæ, novam ingreſſus ſum à Medicorum choro ſecedens. Minerale & animale regnum ſedulus ſed fruſtra, percurro, vegetale luſtro, & ſe ſe mihi offert planta ſpecifica, ad ſolamnem non ſolùm ſed & ad perfectam efficax medelam.

Paucis nunc expono methodum quam feliciter adhibui.

Plurimos urticarum urentium fasciculos componi curavi & aulæ famulo imperavi, ut per horæ spatium alter in die membra paralytica brachium scilicet & tibiam leniter percuteret, obtusâ urticarum acie, mutabantur fasciculi, ut indè dolens excitaretur pruritus & advocarentur sanguis & spiritus animales ad partes affectas; levis hæc flagellatio tantam brachio tibiæque intulit mutationem ut quarto die utraque movere inceperit.

Tali flagellatione eodem modo per duodecim dies consecutivos continuatâ ægrum lecto solum & absque ullius adjumento duodecimâ die descendentem lætus vidi, ambulavit adjuvante baculo quem paucis diebus elapsis omnino abjecit; brachio autem utebatur Paralytico. Ad pristinas recuperandas vires mansionem aliquam in nosocomio adhùc fecit, & ex eo sanitate gaudens egressus est.

Sanus hodiè & incolumis est adeò ut diebus proximè præteritis grato ductus animo domum petiit meam ut gratias pro tanto munere ageret amplissimas. Dominus *Delacetta* hujusce urbis civis nobilissimus nosocomiique suprà dicti rector, & Dominus *Proal* Pharmacopola illius eventûs textes existunt ocularii.

OBSERVATIO SECUNDA.

JOSEPHUS JEHAN annum agens octavum hujusce urbis Arelatensis oriundus, è parentibus fortunâ destitutis natus magnum frigus Januario mense anno 1744. passus; paucos posteà dies intestinali vexatus est colicâ; egeni parentes omni ope carentem reliquerunt; puer trinorum mensium spatio acerbissimorum colicorum dolorum infelix & innocens extitit victima; hos dolores exceperunt dolor & debilitas in ambabus tibiis & iis-

que adeò increvit malum ut utriuſque uſum omninò amitteret: poſtquam diù domi languerat ad noſocomium Spiritum Sanctum dictum ineunte menſe Mayo anno 1745. tranſlatus eſt. Ibi per undecim menſes lecto fixus manſit abſque ullo tibiarum motu, & inſanabilis tamquam habitus anno 1746. Aprilis menſis die primâ redeunte vice meâ ut noſocomium Medicus inviſerem; infortunatum inveni puerum in ſtatu ſuprà de ſcripto, motu & ſenſu in tibiis carentem adeò ut in iiſdem partibus fortiter vellicatus & punctus nil ſentiret. Multiplici edoctus experientiâ & felici audax ſucceſſu quo non ſolùm recentes, ſed etiam inveteratas curavi paralyſes; efficax urticationem ſcilicet adhibui remedium. Plurimum paſſus erat puer macie confectus, atrophiâ tibiis imminente. Juſſi ideò ut cautè leniter & lentè urticis percuterentur membra paralytica intervallo longiſſimo & diebus aliquot inter utramque urticationem relictis; exeunte eodem Aprili menſe per aliquot dies parietibus ſuſtentatus ambulavit æger. Paucis diebus poſteà elapſis ſolus abſque adjumento ambulavit, & tandem radicitùs curatus eſt. Rectoribus & paſtoribus ſuprà dicti noſocomii luculenter patuit hic caſus.

Ex præmiſſis novum & efficax emergit remedii genus, ex his minùs acerba fit paralyſeos prognoſis; ex his ut inveteratas & inſanabiles tamquàm priùs habitas tractare ſuſcipiant paralyſes incitantur practici; ex his minùs verax *Jachini* dictum dùm loquitur.

> *Stultè faciunt qui ad reſoluta membra operam ponunt, origine naturali ignoratâ, nihilque proficies, niſi affectam prius partem noveris.*

Ex his minùs ponderoſum minùſque notabile evadit à *Galeno* Relatum exemplum de quodam pauſania, qui in tribus digitis, ſervato motu ſenſum amiſerat & triginta jam diebus medicamentis ſatis idoneis digitis im-

positis nihil auxilii senserat hunc enim cùm *Galenus* à vehiculo in dorsum lapsum cognosceret conjecturam jecit in primo exortu nervi post septimam vertebram prodeuntis partem quampiam ab ictu fuisse inflammatam, & nunc habere schyrrosam dispositionem, ideoque illud ipsum medicamentum à digitis amotum illi spinæ parti apposuit: undè digiti læsi cùm adstantium admiratione fuêre restituti.

Ex his tamen non concludimus urticationi omnem cessuram paralysim, insanabiles etenim existunt paralyses quædam ut quæ à dissecto vel suppurato dependent nervo. Aliæ licet sanabiles, urticationi tamen non cedent, ut quæ à luxato osse vel à tumore vel à corpore extraneo comprimente oriuntur, in his casibus reponenda ossa luxata in sedem naturalem, tumores aufferendi, corpora extranea amovenda. Non damnamus remediorum sylvam in practicorum libris passim obviam; adhibenda ea utique ut variæ impleantur indicationes, sic in corpore plethorico mittetur sanguis dum turgent primæ viæ evacuandæ vel emeticis vel catharticis, in ordine redigendæ digestiones stomachicis aquis thermalibus dictis.

Brevitatis gratiâ cætera non enarramus remedia tùm externa tùm interna ut potè ubique obvia, & optatum finem sæpiùs non attingentia nec diutiùs quoque immorabimur in explicanda ad paralysim curandam urticarum urentium actione.

Quod agant remedia sçire sufficit, quomodò agant obscurum nimis & utile minùs; urticatio extremas tùm nerveorum, tùm sanguineorum vasorum partes succutit; dilaceratque leniter; hæc succussio extremitati nervorum impressa eorum origini defertur, sive per vibrationem, fibrillarum nervearum, sivè per refluxum fluidi nervei, sive totus vibretur nervus vel interna tantùm quædam fibrillæ, sivè per alios quosdam canales refluat fluidum nerveum, sivè per alios quosdam diversos celeriùs ad cerebrum revehatur, quod luculenter satis non-

dùm explicarùnt phiziologi; tunc impactæ amoventur materiæ, obstructi reserantur canales, tonus redit naturalis: prætereà ad partes, stimulatas ex lege unionis animæ cum corpore uberiùs advocantur & sanguis & spiritus animales I: Forsan urticarum spiculæ nerveorum & sanguineorum vasorum è extremitatibus adhærent, easque continuò stimulant eorum oscillationes augendo * contentum in nervis fluidum spissum atterunt, ad progrediendum urgent, sicque nervos obstructione liberant.

Quid quid sit experientiâ & observationibus paternis constat, quod paralyses incurabiles tamquam habitæ, omnibus resistentes remediis, inveteratæ, cum imminente membrorum atrophiâ urticarum vim & energiam non elusêre. Auro sanè longè habendum in urticis latebat remedium; hoc eò tutiùs abscondiderat natura, quod nihil tale suspicantibus omnium exposuerat oculis; hoc extricavit pater summo paralyticorum bono, hoc nos jure utendo hæreditario præcoci licet publico tradimus dissertationiquè finem imponimus concludendo.

ERGO PARALYSI MEMBRORUM URTICATIO.